

φαντασία του δι' ἄλλειψιν ὑγιούς τροφῆς δὲν ἔχει κάμμίαν σταθερότητα· ἡ περιέργειά του σφύρεται με θερμότητα περὶ τὰ μάταια, ἀνωφελῆ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιβλαβῆ ἀντικείμενα· δὲν ἐπιθυμεῖ εἰμὴ διασκεδάσεις, χορροῦς, ἢ θεάματα, τὰ ὁποῖα τοῦ διασκεδάζουν τὴν ἄνοιαν, καὶ τοῦ

προξενοῦν βαθμὴν τὴν διαφθοράν.—Εἶναι λοιπὸν παραλογισμὸς ἄντικρυς τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ μένῃ παρημελημένον ἢ ἀπαίδευτον τὸ ὥραϊον φύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιερῶνται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡθικῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.—
H. ΖΩΝΤΑΝΟΣ.

ΟΡΘΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

‘Τόσοι ἄνδρες, τόσαι γυναῖκες, μὲ τόσον ἐναντία φυσικά, δὲν ἐμποροῦν ποτὲ νὰ συμφωνήσωσι,’ λέγει τις, παρατηρῶν τὰς μεταξὺ γετόνων φιλονεικίας. ‘Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ μάχωνται ἢ ξυλοκοπῶνται συναλλήλως τὰ τέκνα μου, ὅποτε ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς αὐτὰ τόσον ἀντιφερόμενας διαθέσεις;’ ἐκφωνεῖ ὁ πατὴρ μεγάλης καὶ κακῶς κυβερνωμένης οἰκογενείας. ‘Τόσα παιδιά, ἀπὸ τόσον πλήθος γειτονῶν, τόσον ἀμελῆ, τόσον ἄτακτα, τόσον κακοήθη, τόσον παρήκοα, πῶς δύναμαι ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ νὰ τὰ διδάξω ἐπιμέλειαν, εὐταξίαν, χρηστοθήτιαν, ὑποταγὴν, χωρὶς νὰ θυμῶνω, νὰ ὀμνύω, νὰ καταρώμαι, νὰ κτυπῶ ὅπως τύχη ἢ ὅπου τύχη!’ φωνάζει ἀκνακτημένος ὁ λογιώτατος παιδαγωγός.

Εἰς ὅλα τι παράπονα καὶ τὰς δεινὰς ἀπορίας τῶν ἀτυχῶν οὕτων ἀνατροφῶν ἀποκρίνεται με σιωπηλὴν εὐρωττίαν ἡ πολυσύνθετος εἰκὼν αὐτή,—ἥτις εἶναι ὅχι φαντασίας γέννημα, ἀλλὰ παρὰστάσις ἀληθινή. ‘Επὶ μιᾷς τῶν ἐν Λονδίνῳ γεφυρῶν ἐμποεῖ τις νὰ ἴδῃ κλωβίον, περιέχον τὰ τετράποδα αἱ πτηνὰ, ὅσα περιλαμβάνονται εἰς τὴν προταγμένην εἰκονογραφίαν. ‘Ὁ φύλαξ τῆς συναθροίσεως ταύτης λέγει, ὅτι πρὸ εἰκοσὶ ἔτων ἤδη ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἔργον τῶ ἀνατροφῶν

ζῶα ἐναντία τὴν διάθεσιν, ὥστε νὰ ζῶσιν ὁμοῦ με φίλιαν καὶ ἀγάπην. Καὶ τὰ ἔτη αὐτὰ δὲν ἐξωδεδύθησαν ματαιῶς! ‘Ὅποιον μάθημα διδακτικώτατον δὲν ἔλαβαν πολλοὶ ἀντὶ τῶν ὀλίγων λεπτῶν, ὅσα ἐπλήρωσαν εἰς θεωρίαν τῆς παραδόξου ταύτης συναγωγῆς! ‘Ὅποιος ἐντυπώσεις ὀφελίμους δὲν ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς ἡ θεὰ τῶν ἐκπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐξεως ἢ πράξεως διοικήσεως,—ὅποτε ἴδαν τὴν κάταν, τὸν ποντικόν, τὸν ἱέρακα, τὸν λαγῶν, τὸ χοιρίδιον τῆς Ἰνδίας, τὴν γλαῦκα, τὴν περιγεράν, τὸ ψαρόνιον, καὶ τὸ στρουθίον, χαϊρόμενα ἕκαστον, εἰς τῶν ἐπιλοίπων τὴν συντροφίαν, τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον τοῦ ζῆν,—χωρὶς οὔτε οἱ ἀσθενεῖς νὰ φοβῶνται, οὔτε οἱ κραταῖοι νὰ βλάπτωσιν! ‘Ἀδύνατον εἶναι νὰ φαντασθῇ κανεὶς δείγμα εὐνοίας ὥραιότερον τοῦ παριστανομένου ἐνταῦθα,—ὅπου ὁ λαγὼς καὶ ἡ περιστορεὰ παιγνιωδῶς ἀγωνίζονται διὰ κομμάτιον ξηροχόρτσον, χρησίμους εἰς κατασκευὴν φωλεᾶς,—ὅπου τὸ στρουθίον ἀτιμωρήτως καθίζει ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν ποτὲ μὲν τῆς κάτας, ποτὲ δὲ τῆς γλαυκῆς, καὶ τῶν δύο ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐκ φύσεως,—ἢ ὅπου παίζουν τρέχοντες ὁλόγυρα οἱ ποντικοὶ με παντελῆ ἀφοβίαν ἐνώπιον τῆς κάτας, τῆς γλαυκῆς

Κατώρθωσε δὲ ὁ ἄνθρωπος τὰ θαυμάσια ταῦτα, πρῶτον μὲν τρέφων τὰ ζῶα καλῶς· καὶ δεύτερον, συνειθίζων αὐτὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων νὰ ζῶσι τὸ ἐν εἰς τοῦ ἄλλου τὴν συντροφίαν. Τῶν δυνατωτέρων αἱ θηριώδεις κλίσεις οὐδέποτε κινούνται εἰς ἐνέργειαν· ἡ φύσις των ἡμερώνεται διὰ συστηματικῆς πραότητος· ὅλα τὰ περίξ αὐτῶν βοηθοῦν τὴν καλλιέργειαν τῆς εὐμενεστέρας των διαθέσεως· ὅλαι αὐτῶν αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ἡδοναὶ περιορίζονται ἀπὸ τὸ μικρὸν των κλωβίων· καὶ μολοντί δὲ ἡ γηραλέα κἀτα ἐνίοτε κάμνει μὲ πολλὴν σοβαρότητα μικρὸν τινα περίπατον ἐπὶ τῆς γειφύρας, πάντοτε ὅμως ἐπιστρέφει πρὸς τοὺς παλαιούς της συντρόφους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέρασε τόσους χρόνους εὐχαρίστως, χωρὶς ποσῶς νὰ τῆς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἐπλάσεν αὐτὴν ἡ φύσις διὰ νὰ κατατρώγῃ ὁποιοδήποτε αὐτῶν. Παράδειγμα τοῦτο, καὶ παράδειγμα σημαντικὸν, τοῦ πόσον ἰσχύει μία εὐμενῆς, φρονίμη, καὶ ὑπομονητικὴ διοίκησις.— τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ χρηστὴ ἀνατροφὴ, ἥτις ἐκτιμᾷ προσηκόντως τὴν δύναμιν τῶν ἔξεων, καὶ δι' ὁρθῆς μεταχειρίσεως στερεώνει τὰς ὠφελίμους.

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΙΝΙΞ.

ΟΠΟΤΑΝ ἔθεώρουν,—λέγει περιγηγῆτης Ἀγγλος,—τὰς ἐρήμους καταξήθους πεδιάδας, αἰτίνες κεῖνται μετὰξὺ Ἀβουσεχέρ καὶ τῶν ὀρέων, καὶ ἔβλεπα τὰς ἀμαθεῖς, ἡμιγύμνης, μέλανας ἀνδρας καὶ γυναῖκας ἐψηρομένους ὑπὸ τὸν καυστηρὸν ἥλιον, μὲ μόλις ἄλλην τροφὴν παρὰ φοίνικας, ἐλυπούμην αὐτοὺς εἰλικρινῶς, καὶ μ' ἐφαίνετο ἀτιμία τῆς ἀνθρωπότητος ἡ εὐχαριστημένη πρόσοψις των.

‘Βέβαια,’ εἶπα εἰς Ἀρμένιον τινὰ, ‘οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν εἶναι τόσο ἀνόητοι, ὥστε νὰ εὐχαριστῶνται εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην καὶ ἀπαίδευτον κατάστασιν. Φαίνονται ζωηροὶ καὶ εὐδαιμόνες,—τάχα δὲν αἰσθάνονται πόσον εἶναι ἄλλων ἀθλιότεροι; Δὲν ἀκούουν περὶ ξένων τόπων, δὲν ζηλεύουσιν, δὲν ἐπιθυμοῦν βελτίωσιν;’ ‘Ὁ καλὸς γέρον ἐχαμογέλασε, καὶ εἶπεν, “Ὁχι· εὐδαίμονες εἶναι· καὶ ὅχι μόνον δὲν φθονῶν κανένα τῶν ἐπιλοιπῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ λυποῦνται αὐτοὺς.” Εἰς τοῦτο ἐγὼ ἐθαύμασα· ἐκεῖνος δὲ, ‘Ἀκουσε,’ εἶπεν, ‘ἀνέκδοτόν τι, τὸ ὁποῖον δείχνει τὴν βᾶσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦτου.

‘Πρὸ καιρῶ, μία γυνὴ, κάτοικος τῆς Ἀβουσεχέρ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ κυρίου Β. Ἐμεινε δὲ εἰς τὴν πατρίδα σας ἑσσάρα ἔτη. “Ὅτε ὑπέστρεψε, συνηθροίσθησαν ἅλοι περίξ αὐτῆς διὰ νὰ μάθωσι τὰ περὶ Ἀγγ-

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πλούσιοι; Εἶναι εὐτυχεῖς;” Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, “Ὁ τόπος εἶναι ὥσάν ἕνας κῆπος· οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλούσιοι, ἔχουν ὥραϊα φορέματα, ὥραϊας κατοικίας, ὥραίους ἵππους, ὥραϊας ἀμάξας, καὶ λέγεται ὅτι εἶναι σοφοὶ καὶ εὐδαίμονες.” Οἱ ἀκροαταὶ τῆς ἐξηλεύσαν τοὺς Ἀγγλους· κατήφεια τοὺς ἐκυρεύσε, καὶ ἐφαίνοντο δυσареστημένοι εἰς τὴν ἰδίαν των κατάστασιν. Ἀνεχώρουν δὲ μὲ τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅτε ἡ γυνὴ ἔτυχε νὰ εἴπῃ, “Ἐν ὅμως πρᾶγμα βέβαια λείπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν.” “Τί εἶν' αὐτό;” ἠρώτησαν προθύμως οἱ Ἀραβες. “Εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν τόπον δὲν εὐρίσκεται κάμμία φοινικία!” “Μὲ τὰ σωστά σου; εἶναι βέβαιοι;” ἐξέφωνησαν ὅλοι. “Ὁ, ναί, βεβαί-ότατον,” εἶπεν ἡ γηραλέα τροφός· “ὅσον καιρὸν ἐκάθισα ἐκεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν ἐγύρενα παρὰ φοινικίαν· πλὴν τοῦ κακοῦ· δὲν ἦρα!” Ἡ εἰδησις αὕτη ἥλλαξεν ἀμέσως τῶν Ἀράβων τὰ αἰσθήματα· τώρα ἐλυποῦντο, ἀντὶ νὰ φθονῶσι, τοὺς Ἀγγλους· καὶ ἀνεχώρησαν, θαυμάζοντες πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι εἰς τόπον, ὅπου δὲν ὑπάρχουν φοινικίαι!

ΤΑ συγγράμματα τῶν παλαιῶν Ἑθνικῶν, τὰ περὶ ἡθῶν πραγματευόμενα, τὰ ἐσύγκρινε μὲ ὑπερήφανα καὶ μεγαλοπρεπέστατα παλῶτα, κτισμένα ὅμως εἰς ἄμμον καὶ λάσπην. Αὐτοὶ ὑπερυψόνουν τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς δεικνύουν ἀξιοτιμήτους ὑπὲρ πάντα τὰ ἐπίγεια· δὲν διδάσκουν ὅμως ἀρετὰ τὰ γνωρίσματά τωι, καὶ πολλάκις ὅτι ὀνομάζουν μὲ τὸ σεμνότατον τῆς ἀρετῆς ὄνομα εἶναι ἀπλῶς ἀναισθησία, ἡ ἄνους, ἡ ἀπελπισία, ἡ μαιφονία.—ΚΑΡΤΕΣΙΟΣΜΕΤΑΦ. Ν. ΠΙΚΚΟΛΟΥ.

Η ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ γίνεται τόσο ταχέως εἰς τὴν Λαπωνίαν, ὥστε μόλις δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν. Τὸ ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον μόλις διαρκοῦσι 56 ἡμέρας, καὶ ἡ χιὼν ἀναλῶναι πρὸ τῆς 4ης Ἰουλίου. Τότε σπεύρουσι οἱ ἀγροὶ, χλοάζουσι δὲ τὴν 9ην, ἀκμάζουσι τὴν 7ην, ἀνθίζουσι τὴν 28ην, θερίζονται δὲ ἀπὸ Ἀύγουστου. Τὴν δὲ 8ην χιονίζει πάλιν, καὶ ὁ χιὼν διαρκεῖ ἕκτοτε δέκα ὁλοκλήρους μῆνας.—ΝΘΟΛ. ΚΟΙΝΩΦ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΣ ὁδηγοῦν νὰ πιστεύωμεν μέλλουσιν ὑπαρξῆν ὅχι μόνον αἱ ἀδυναμίαι ἐλπίδες καὶ οἱ φόβοι τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐγενέστατα καὶ κάλλιστα ὅσα εἰς αὐτὴν ἀνήκον, ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, καὶ ὁ βδελυμὸς τῆς κακίας καὶ ἀδικίας.